

[Boligministeren.]

nalbestyrelserne. Det lovforslag om lejevurdering, som jeg regner med at fremsætte her i tinget i den nærmeste fremtid, indeholder derfor også bestemmelse om, at lejevurderingsrådene skal udpeges af de kommunale råd. Det bliver de netop valgte kommunalbestyrelser, der får den opgave. Der kom ved det sidste kommunevalg et øget antal kvinder ind i de kommunale råd, og jeg går ud fra, at dette vil sætte sit præg også på de valg, der her bliver tale om.

De lokale grundejer-, lejer- og erhvervsorganisationer skal have lejlighed til at fremsætte forslag ved valget af medlemmer til vurderingsrådene, og jeg skal gerne ved den lejlighed, som det stillede spørgsmål giver mig, opfordre ikke blot de kommunale råd, men også de organisationer, som bliver taget med på råd i denne sag, til at være opmærksom på den særlige sagkundskab, som kvindelige medlemmer af de kommende vurderingsråd kan tilføre disse organer.

Viola Nørlov: Jeg ved godt, at boligministeren ikke har nogen personlig indflydelse på vurderingsrådenes sammensætning. Alligevel tillægger jeg det stor betydning, at ministeren har udtalt sin mening om spørgsmålet.

I de kommunale råd er der ikke så mange kvinder, at de kan gøre noget. I mange kommunale råd er der slet ingen kvinder; i lejerforeningerne er kvinderne også i mindretal, og jeg tror, det samme gør sig gældende inden for grundejerforeningerne. Jeg håber derfor, at boligministerens positive stilling til problemet må smitte af på de mænd, der til sin tid skal udpege vurderingsrådene. Hvis det bliver tilfældet, har spørgsmålet haft sin betydning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Aksel Larsen** til ministeren for offentlige arbejder:

„Kan ministeren underrette tinget om årsagerne til, at telefonkommissionen ikke har afsluttet sit arbejde, så at telefonkoncessionerne kunne opsiges rettidigt til 28. februar 1967?“

Aksel Larsen: I telefonselskabernes koncessioner er det fastsat, at staten ved ud-

løbet af en 5 års periode kan ophæve koncessionen. Det skal i så fald ske med et års varsel. 5 års perioden, som sidst begyndte i 1962, udløber den 28. februar 1967, og statens overtagelse af alt televæsen i Danmark med etablering af enhedstelefon kunne altså ske fra denne dato, hvis koncessionerne var opsagt før den 28. februar i år, hvad de desværre ikke blev. Problemet måtte være så meget lettere at løse, som staten allerede i 1939 overtog aktiemajoriteten i alle telefonselskaber.

Vi har diskuteret spørgsmålet tidligere. Må jeg blot erindre om februar 1961, hvor ministeren over for mig udtalte følgende — det kan ses i Folketingstidende for 1960-61 sp. 1248 —:

„Jeg er enig med det ærede medlem — jeg er hundrede procent enig med det ærede medlem — i, at vi bør tilstræbe enhedstelefon.“

Efter denne debat omdannede ministeren et allerede nedsat embedsmandsudvalg til en telefonkommission, som tiltrådtes af repræsentanter for abonnenterne, post- og telegrafvæsenet, dettes og telefonselskabernes personaler samt af de koncessionerede — i realiteten statsejede — telefonselskabers ledelser. Kommissionen skulle udarbejde forslag til en plan for en successiv samling i løbet af koncessionsperioden 1962-67 af hele det indenrigske telefonvæsen under fælles ledelse. En forudsætning var naturligvis, at kommissionens indstilling til ministeren forelå før skæringsdagen, den 28. februar 1966, så koncessionerne kunne opsiges med et års varsel til 1967. Jeg anmoder hr. ministeren om at forklare folketinget, hvorfor dette ikke er sket.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Må jeg indledningsvis — for at der ikke skal være nogen misforståelse, nu hr. Aksel Larsen så stærkt har fremhævet det, jeg i 1961 sagde om enigheden med hensyn til enhedstelefon — erklære, at det standpunkt har jeg fortsat, også 100 pct.

Det er ikke helt rigtigt, når hr. Aksel Larsen siger, at staten i 1939 overtog aktiemajoriteten i alle telefonselskaber. Som bekendt eksisterer der en særlig ordning for det fynske telefonselskab. Her er staten ikke med i billedet, idet det i høj grad er